

**Snježana Bilić:
"Život s voluharicama",
Konzor, Zagreb, 1999.,
172 stranice**

Knjiga nadrealnih priča "Život s voluharicama", prva knjiga **Snježane Bilić** (Zagreb, 1962.) koja živi u Beču, dokazuje da devedesete nisu proizvele tek književnu dijasporu disidentskog usmjerenja. Vlast koja je proklamirala ujedinjenje "domovinske i iseljene" Hrvatske, i neetablirane talente otputila je, evo, da se dokazuju iz inozemstva. Pisati tamo na jeziku kojega nitko ne razumije, pa slati prve knjige ovdje gdje ih nitko ne čita, to je stvarno posao samo za one koji su spremni na ironiju i apsurd. Srećom, **Snježana Bilić** jest od takvih, a njezina prva knjiga - iako bez spektakularnih komercijalnih potencijala - silno obećava. Radi se o konceptijski promišljenoj cjelini autorice s već zrelim rukopisom, gdje se kroz stotinjak vrlo kratkih priča, inače punih dijaloga, varira alegorijsko-apsurdistički svijet "voluharica", bića koja su *missing link*, tvrdi ovo štivo, "između čovjeka i majmuna", a vremenom se dogodilo i to "da se danas ne zna pouzdano tko je voluharica, a tko čovjek".

Bilićine pričice su "zabavan" miks otprilike između **Tolkiena** i **Thomasa Bernharda**. Tolkienovski svijet "simpatičnosti" čudnih bića ovdje je zadržan u tonu, a smisao mu "proklizava" sve do presijecanja bernhardovskim, hladno egzistencijalističkim poantama. Ne može se reći da su pripovjedačici voluharice osobito mile, a opet, ni da se radi o mizantropiji. U svakom slučaju život s voluharicama, čini se, može imati nekog smisla tek kad se izloži njegov apsurd.